

Og så har vi en meget simpel mekanik – og det har altså ikke noget at gøre med, om det skal være kirkeligt eller andet – hvor to mennesker kan fortælle samfundet: Vi vil godt nu omfattes af nogle rettigheder og dermed jo altså også af nogle pligter. Det hedder så ægteskabet.

Al den jammer, som jeg har hørt fra bl.a. Enhedslisten, og som jeg hører fra en stribe af de fædre, der skriver ind til os, kunne være undgået, hvis de havde taget dette lille skridt, og det er i få af tilfældene. Men i nogle af tilfældene er det moderen, der ikke vil, og i sådan en situation har de heller ikke kunnet få fælles forældremyndighed. Der er altså den mulighed for dem.

Det, vi så ser i øjnene – fuldstændig som hr. Søren Søndergaard også siger – er, at vi i denne sag skal arbejde for børnenes rettigheder. De skal undgælde mindst muligt for forældrenes sløseri og mærkelige ideer om, hvordan de både kan have rettigheder og samtidig ikke have noget ansvar.

Det er i den sammenhæng, vi laver en lovgivning som denne her, hvilket vi gjorde for en del år siden med nøjagtig de samme argumenter. Begrundelsen for, at man indførte fælles forældremyndighed var ikke hensynet til forældrene, men hensynet til børnene. Og nu står vi så her og beder blot om et minimum af interesse, så at der dog kommer en tilkendegivelse fra forældrene.

Det kan godt være, at vi alligevel skal gøre det efter den model, som hr. Søren Søndergaard foreslår – det siger jeg ikke at vi ikke skal – men jeg synes, der er gode argumenter for, at vi siger, at der skal være en eller anden slags initiativ fra forældrenes side, så det ikke hele vejen igennem er en svagbørnskoloni for forældre. Sådan som hr. Søren Søndergaard fremstiller det, er det et hospitalsregimente, som jeg altså synes må være slut.

Med det, som vi nu har gjort, kan vi godt beskytte børnene så langt, som det overhovedet lader sig gøre i de situationer, hvor forældrene ikke kan enes om tingene. Det er jo det, vi taler om.

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Jeg skal ikke forlænge debatten, men blot sige, at meget af det, der drøftes, jo egner sig til udvalgsarbejdet. Jeg vil dog sige til hr. Søren Søndergaard, at jeg synes, det er en vigtig principiel forskel, at man ikke længere skal ansøge om godkendelse af fælles forældremyndighed, men blot kan anmelde den.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

(Uro på tilhørerpladserne).

Anden næstformand (Henning Grove):

Må jeg bede om ro i salen!

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr.

B 58:

Forslag til folketingsbeslutning om skærpede sanktioner over for spritbilister, der dræber og kvæster andre mennesker.

Af Helge Adam Møller (KF) og Birthe Rønn Hornbech (V) m.fl.

(Fremsat 7/2 95).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Det er dybt tragisk, når uskyldige mennesker dræbes eller kvæstes af bilister, der sætter sig bag et rat, selv om de er berusede. Vi kan alle i dette Ting være enige om det forkastelige i sådanne handlinger. Spørgsmålet er derfor, hvordan vi bedst søger at undgå disse lovovertrædelser eller i hvert fald formindske antallet af dem.

Forslagsstillerne ønsker for det første at skærpe straffen i tilfælde, hvor spritbilister overtræder straffelovens bestemmelser om uagtsomt manddrab eller uagtsom betydelig legemsskade. Strafferammen i disse bestemmelser går under skærpende omstændigheder, hvortil spi-